

## **LEONORA ZA LAS UIDE SMRTI**

Začel se je tretji dan, odkar je mladi galeb Ferdo spoznal Leonoro. Postala sta prava prijatelja. Cel dan sta se potepala po zalivu in iskala hrano. Ferdo je vedel, da je Leonora lačna, zato jo je skušal razvedriti z zganjanjem vseh mogočih letalskih vragolij. Kot raketa se je iz višin spustil proti morski gladini in čofnil nanjo, da je voda brizgnila daleč naokoli. Odletel je tako visoko, da je bil videti le še kot drobna pikica na nebu, potem pa je Leonori izginil izpred oči. Ko je že nekoliko razočarana pomislila, da jo je zapustil, je priletel izza njenega hrbta in jo z glasnim vriskom prestrašil, da se je kar potopila. Potem sta se skupaj smejala. Pripovedoval ji je o svojih sorodnikih in prijateljih:

»Liza je strašno zagledana vase. Misli, da je najlepša v naši jati. Okoli hodi z visoko dvignjenim kljunom in ne pogleda ne levo ne desno. Pri tem kot kakšna manekenka dela drobne korakce in miga z repom.«

Ko je Ferdo skušal oponašati Lizo, si je Leonora živo predstavljala malo važičko, ki hodi naokoli, kot da je edina na svetu.

»Moj najboljši prijatelj je Jure,« je nadaljeval Ferdo. » Izlegla sva se isto pomlad. Skupaj hodiva na lov za ribami in raziskujeva smetišče. Tam je ogromno zanimivih stvari, veš. Ampak Jure je strašno neroden in vedno zabrede v kakšno nesrečo. Zadnjič sva našla med smetmi en tak res lep, velik pisan kos polivinila. Malo sva se igrala z njim in si ga ogledovala z vseh strani. Potem je Jure vtaknil glavo v eno od lukenj in začel oponašati Lizo. Korakal je gor in dol po smetišču in vpil:

»Poglejte me, jaz sem najlepša! Nisem tako nezanimivo sivo-bela, kot ste vi, dolgočasni galebčki! Umaknite se mi s poti, da grem lahko mimo!«

»Skoraj bi me pobralo od smeha, tako sem se zabaval. Ampak dobra volja naju je minila, ko se je Jure tako zapletel v polivinil, da ni mogel več iz njega. Najprej sem mislil, da se norčuje in da me hoče le prestrašiti. Ko pa je le še nemočno obležal na tleh in je ves zavrt v pisano nadlogo komaj še dihal, sem videl, da gre zares. Skušal sem mu pomagati, pa ni šlo. Preveč se je zapletel. Ferdo se je zresnil.

»Takrat me je postalo zares strah za Jureta, veš. K sreči je mimo prišel deda Julče in skupaj sva raztrgala polivinil. Ta nadloga je vražje močna. Sam ga ne bi zmogel rešiti. Jure je bil potem nekaj časa precej bolj previden, tale nesreča mu je nagnala strah v kosti.«

Leonora ga je pozorno poslušala.

»Vem, kako je to,« je rekla. »Tudi sama sem že občutila smrtni strah in bila zelo blizu svojemu koncu«.

Ferdo se je začuden usedel na morsko gladino in nagnil glavo:

»A res? Daj, povej, kaj se ti je zgodilo.« Prevzela ga je radovednost. Vedel je, da je Leonora potovala daleč po svetu in da je zagotovo doživela marsikaj, o čemer še nikoli ni slišal. Leonora je začela pripovedovati:

»Bilo je še v času, ko sva živeli skupaj z mamó. Sama sem že lovila hrano, ampak mama me je učila, kje so najbolj bogate vode in čemu se je bolje izogniti. Večinoma sva se zadrževali tam, kjer je morje prostrano in globoko. Obalam se nisva radi preveč približali. Najino življenje je teklo mirno ...«

Leonora je malo pomolčala in pri srcu ji je postalo toplo ob misli na tiste lepe čase. Potem se je spomnila, kaj je želela povedati, in nadaljevala:

»Nekega mirnega sončnega jutra sva tako plavali druga ob drugi, ko sem nenadoma le za kratek trenutek občutila, da se je mama zdrznila in da je nekaj narobe. Časa za razmišljanje ni bilo, saj me je v tistem trenutku že prekrila temna senca. Kaj se dogaja? Srce se mi je skoraj ustavilo. Senca je rasla in rasla in zagledala sem ogromno pošast, ki se mi je bližala z neverjetno hitrostjo. Česa takega nisem še nikoli videla. Nagonsko sem vedela, da gre za življenje. Zamahnila sem z repom, a že me je zajel močan val, ki ga je pred seboj odrivala pošast. Vrgel me je v stran in me zavrtel naokoli, da nisem več vedela, kje je morsko dno in kje gladina. Mogoče sem celo za trenutek izgubila zavest. Ko sem v naslednjem trenutku prišla k sebi, sem le s kotičkom očesa zagledala ogromen trup, ki je drsel mimo mene, čudna, okrogla repna plavut pa se je vrtela in rezala vodo ter jo pri tem besno vrtinčila in penila. Čeprav takrat nisem vedela, kaj je to, sem zaslutila, da bi me razsekala na koščke, če bi se ji približala. Tok me je vlekel proti njej. Zbrala sem še zadnje moči in se skušala pognati stran od te grozovite pošasti... Pomislila sem: to je moj konec...

Potem pa je strašna sila nenadoma popustila. Morje je bilo še razburkano, vendar sem lahko obvladala svoje telo. Bila sem popolnoma zmedena. Pošast se je oddaljevala, kot da me sploh ni opazila. Tako kot se je nenadoma prikazala, je tudi kmalu izginila za obzorjem.

Ko je nevarnost minila, sem najprej pomislila na mamó. Se ji je uspelo rešiti? Jo je pošast ranila? Ali morda celo ugrabila? Kam naj se odpravim? Kje naj jo iščem? Počutila sem se povsem izgubljeno. Začela sem jo klicati. Pod morjem se naše

oglašanje sliši zelo daleč, veš. Pomislila sem: če je še živa in če je niso odpeljali, me bo morala slišati in se bo oglasila. Pozorno sem prisluhnila.

Nič. Zajela me je panika. Kaj se ji je zgodilo? Klicala sem spet in spet. Brezglavo sem plavala sem in tja. Ko sem se na površino dvignila po zrak, sem daleč na obzorju opazila še eno takšno pošast. In nedaleč stran še eno... in še eno... Z grozo sem ugotovila, da me obdajajo z vseh strani. Kaj naj storim? Kam naj se skrijem? Potopila sem se tako globoko, kolikor se je dalo. Umirila sem se in ponovno prisluhnila. Z vseh strani je prihajalo brnenje, ki se mi je zdelo kot strašen trušč. Tako so se oglašale pošasti...

Potem se mi je hipoma zazdelo, da v vsem tem hrupu slišim mamin glas. Je to res ona? Srce mi je zaigralo. Glas je bil slaboten, čeprav ni prihajal od daleč. Morda je ranjena? Samo, da je živa! Pognala sem se v smer, od koder je prihajalo oglašanje. V tistem trenutku sem pozabila na vse pošasti, ki so naju obdajale.

Kmalu sem jo zagledala. Mirno je ležala v vodi, okoli nje pa se je širil rdeč oblak. Kri!

Zaskrbelo me je...

»Mama, mama, samo, da sem te našla!« sem se je razveselila.

»Leonora, tukaj si. Je s tabo vse v redu?«

Šele takrat sem se zavedela, da me boli celotno telo. Napor, da sem se obranila pošasti, je bil hud, vendar nisem bila ranjena. Skrbelo me je za mamu.

»Nič mi ni,« sem rekla. »Ampak ti si ranjena!«

»Ne bo mi hudega,« me je skušala potolažiti. »Pridi, umakniti se morava. Tukaj je za naju prenevarno. Vsak hip lahko spet pripelje kakšna ladja.«

Takrat sem prvič slišala, kako se imenujejo te strašne pošasti. Ladje!

Plavali sva hitro, kolikor so dopuščale mamine poškodbe. Strašno jo je moralo boleti, ampak umakniti sva se morali v mirnejše vode. Ko so z obzorja izginile vse ladje, sva se odločili za počitek. Mama je imela globoke rane na hrbtu.

»Pošast te je ugriznila,« sem rekla. »Te zelo boli?«

»To ni bila pošast, Leonora,« me je poučila. »Ladje so veliki plavajoči stroji, s katerimi ljudje prevažajo svoje stvari z enega konca sveta na drugega. Ranila me je z ladijskim vijakom, ki jo poganja naprej.«

»Jaz sem pa mislila, da je to rep,« sem priznala.

»Ljudje z ladjami tudi potujejo po morjih in z njimi lovijo ribe. Moja babica, tvoja prababica Zofi, mi je pripovedovala, da so v njenem času lovili tudi kite. To so bili

grozljivi časi. Strašno veliko so jih pobili. Vanje so zabadali ogromne harpune, dokler niso izkrvaveli in poginili. Potem so jih zvelkli na ladjo, razkosali in prodali vsak delček njihovega telesa. Pobijali so jih v takšnem številu in tako hitro, da nas je ostalo le še zelo malo. Grozilo je, da bomo izumrli in da bo naša vrsta izginila s tega planeta.«

»Ampak tale pošast - ladja praviš, da se imenuje - se je delala, kot da naju sploh ne vidi. Nobenih harpun nisem videla,« sem se čudila.

»Saj naju niso skušali ujeti, le opazili naju niso. Danes v teh vodah kitov ne lovijo več. Ljudje so končno ugotovili, da nas bodo iztrebili, zato so se dogovorili, da kitolov prepovejo. Čeprav mi je bratranec, Yoko ki živi v oceanu, povedal, da ni povsod na svetu tako. Nekateri se tega dogovora ne držijo in kite še vedno pobijajo.«

»Še dobro, da sva odnesli celo glavo. Lahko bi bili obe mrtvi.«

»Ja, imeli sva srečo. Vendar moraš biti pazljiva. Ladij je iz dneva v dan več in pogosto se zgodi, da kakšnega od naših sorodnikov povozijo do smrti,« me je podučila.

»Tako zelo sem se ustrašila,« sem ji potožila. »In ko je bilo vsega konec, je bil pod morjem takšen hrup! Brnenje je prihajalo od vsepovsod. Komajda sem te slišala, čeprav si bila prav blizu.«

»Ladje delajo hrup, ker jih poganjajo stroji, ki ropotajo. Nekatere imajo tudi naprave, ki oddajajo poseben zvok. Z njimi ugotavljajo, kje so jate rib ali druge podvodne ladje, podmornice. Ljudje tega zvoka ne slišijo, kiti pa se z njim sporazumevamo, zato nas zelo moti.«

Tako mi je pripovedovala moja mama. Dolgo je trajalo, da so se ji rane zacelile, brazgotine pa so ji ostale za vedno. Odtlej sva se izogibali vodam, kjer je veliko ladij.«

»Tole je pa bridka izkušnja, Leonora,« je rekel Ferdo. »Dobro, da se je srečno končala.«

»Ja, vsakdo v življenju potrebuje nekaj sreče, a ne?« je veselo rekla Leonora, da bi popravila razpoloženje. »Upam, da nama bo naklonjena tudi danes pri iskanju hrane. Pridi, preveč klepetava, lakota ne bo minila sama od sebe.«

In odpravila sta se novim dogodivščinam naproti. Ferdo je letel nad Leonoro in skrbno oprezal za ladjami. Zdaj ko je poznal Leonorino zgodbo, je nanje gledal povsem drugače. Ni jih več videl le kot dobro priložnost za počitek med letom ali

slasten zalogaj, ki pade ribičem iz mreže. Vedel je, da so lahko tudi nevarne in lahko ogrozijo življenje morskih prebivalcev.